

Géczi János

AZ ÁRNYAK SZAVAHIHETŐSÉGÉRŐL

Érzékcsalódást kelteni könnyű,
s ha tudod, honnan lép eléd a fény,
a ragyogó, a hatás érdekében
a megfelelő megvilágításhoz
helyet találsz. Az árnyék és a fél-
árnyék együttesének eredménye
a térhatás, s minél haloványabb
vagy erősebb némelyik, a kép annál
mozgalmasabb.

Támaszd a vereséget
a gyöngyházmázú történethez,
ahogyan bárdot a fatönk mellé,
amelyen levágták a fejet.

Hősöd
a tetem.

A zöld helikopterlegyek
az alvadt vérre jönnek, s nem őt dongják
körül. Jól tudod, a státusz miként
néz ki, de hogy micsoda, azt nem.
S hogy van-e szavahihetősége?
Eltakarja az utánzásod.

Mit tud a képed bemutatni,
amire a valóság nem képes?

Állhatsz izgatottan szélén
a nagyjelenetnek, belépsz vagy nem
a közepébe, s ha igen, s ha nem,
a színpad szélén sötétedik, alád
nyitja kagylóhéját a világ vége.

A HŐSNŐRŐL S AZ ÁRNYÉKBA MERÜLŐ MACSKARÓL

Árny nélküliek, ezért nem kedvelte
a perzsa s japán képeket. Megfosztják
az alakokat az emlékezettől,
anélkül csupasz sziluettek. Arcát
ne lapítsa el, a délidőkből
napfénykerülő lett, nem mutatkozott
árnyéktalanul. Baljósna inkább
látszott, szüksége volt egy-egy mondatra,
alakja mögött a pázsitra, amely
drámai hosszan vetül. Orra alá
s két szájszögletébe a félmosolyhoz
folt adódik, míg a hajkeret
és az áll alatti hajlat a fejet
armatúrába foglalta. Ami
vállát esténként bevonta, a puha
umbra macska vagy szörme lehetett.

KÉP, HÓFAJDDAL

Aminek részese voltam nélküled,
nem veszem észre.
Ismertem, mi a legjobb
része a hajnalnak, a kitűnő
szöveget, az arcfestéket, a blende
segítségét, amitől éles lesz.
A fényképen mindenhol ugyanannyi
az idő.
Elmozdult körülöttünk
a tér, és eltávozott belőle
a jelen. A fotó egyszerre látott
mindent, vastag jégen álltal, mögötted

hófajd, aláereszkedtek a fehér
ejtőernyők. Deres a kabátod.
S a tekinteted körberajzolta
azt, aki figyelt téged.
Engem, aki
arcodra tekint. A nézőpontomat.